

2010. máj.1. szombat – Fülöp

János 5,7: A beteg így válaszolt neki: „Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe: amíg én megyek, más lép be előttem.”

Vallásórási kislány a beteg válaszát úgy mondta, hogy nem volt senki, aki bevigye a beteget a vízbe, mert amikor a víz felkavarodott, akkor mindenki beszökött a tóba. Mindenki előretör, mindenki első akar lenni ott, ahol előnye származik, ahol gyógyulni lehet, ahol saját jólétét építheti. Mindig valaki más lép be előttem, valaki elveszi a helyem, vagy a lehetőséget előlem, én mindig vesztes maradok. Az fel sem merül a betegben, hogy esetleg másként is lehetne gyógyulni, nem csak a vízbe merülés által, még akkor is, ha ilyen sokan vannak itt, akik már csak ebben a lehetőségben reménykednek. Egy picit kiérződik ebből a válaszból az önsajnálkozás, ami talán néha jogos is, csak nem visz szinte semerre, sőt, mindig lehangolja, s így kárára van az önsajnálkozónak. Valaki, aki elég fiatalom megözvegyült, minden alkalommal, mindenkinek elmondja, hogy mennyire egyedül van, senki nem tudja, milyen nehéz az élete. Valószínű, sok mindenben igaza van. Következik több beszélgetés, több személy részéről, akik mind arról beszélnek, hogy nincs teljesen egyedül, hiszen Isten nem hagyta el, meg pár száz méterre laknak családtagjai, rokonai, szerettei. És feladata is bőven akad, gyermekei, unokái körében, az egyházi szolgálatokban, és még sok más vigasztaló és segítő mondat is elhangzik. Mégis, pár perccel később már ugyanazon a hangon ugyanazon szavakkal ecseteli, mennyire nehéz az élete, egyedüllétét senki nem érti meg. Nincs senkim, nem szeret engem senki, nem vagyok fontos senkinek, gyakran gondolja ezt a mai emberek jó része. Milyen igazat mondott, aki úgy fogalmazta ezt a kérést, hogy vajon én kinek vagyok embere? Vagy én is beszökttem a vízbe, éjt nappá téve, ha lehet, mindenkit leelőzve törtetek céljaimért? Ki mellett vagyok én a segítő, kit veszek észre a szükségben levők közül? Ez a beteg panasolja nagy bánatát az őt kérdezőnek, de nem tudja, hogy ki az, akit őt kérdezi. Nem tudja, milyen hatalommal rendelkezik, és milyen együtt érző szeretettel kérdez ez az ember. Nem tudja a célját sem a kérdésnek, vajon miért kérdez? Sőt, kicsit oda sem figyel a kérdésre, hiszen Jézus nem azt kérdezte, hogy egyedül van-e, hogy hol maradnak szerettei, hogy nincs-e pénze valakit megfizetni, hogy embere legyen, nem ezeket kérdezte Jézus. Hanem a lényegét, de ő már talán megszokta a magyarázatát, önmagában is ezzel fokozza a szenvedést, hogy nincs senkim, nincs emberem. Mikor én ma esti imámban sorolom, mennyien törnek elém, mennyire nehezen boldogulok választott vagy kényszerű egyedüllétemben, talán meg kellene álljak egy pillanatra, és meg kellene kérdezzem magam: mi is volt Jézus kérdése? Ki is ez kérdező?

2010. máj.2. **vasárnap** – Zsigmond

Nehémiás 1,6: Legyen figyelmes a füled, legyen nyitva a szemed, és hallgasd meg szolgád imádságát, aki most éjjel-nappal imádkozik előtted szolgálóidért.

Nehémiás fogságban van, Isten népével együtt, és neki jól megy dolga, nem panaszkodhat helyzetére. De a nép sem panaszkodik nagyon, a babiloni fogság nem hasonlítható az egyiptomihoz, itt nincs a kényszerszermunka és az a sok szenvedés, mint Egyiptomban volt, ebből következik, hogy sokan alkalmazkodnak, otthonosan berendezkednek, kezdik jól érezni magukat. De egy igazi zsidó nem feledheti Jeruzsálemet, és nem feledheti az otthonmaradt népet. Érdeklődésére Nehémiás megtudja, hogy Jeruzsálemben rosszul megy az otthon maradottak élete, sok a szenvedés, a nélkülözés, a fenyegetés, romokban a szent város, romokban az ország és romokban vannak a szívek. Ez az állapot nagyon elkeseríti a prófétát, az előző versekben olvassuk, hogy napokig sír, gyászol, böjtöl és imádkozik. Ennek az imának egy mondatát olvastuk mai igeként. Ami már első látásra megragad, az a próféta szeretete

Isten népe iránt, melynek ő is tagja. Pál apostol vallomását nem tudom, ki értheti, mikor azt írja, hogy „mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett”. Nem tudom, ha megérthetjük, de bizonyára érezhetjük ebből a vallomásból is az apostol nagy szeretetét, áldozatkész szeretetét Isten népe, a választott nép iránt. Nehémiás is szereti a zsidó népet, könyvében találjuk annak leírását, hogy mit tesz az imádság után, mekkora és milyen áldozatot vállal a helyzet, a Jeruzsálemben élők életének megváltoztatásáért. De jó lenne, ha sok olyan ember létezne közösségeinkben is, akik így szeressék a választottakat, akik ilyen odaadással, áldozatkészséggel tegyenek érte. Nem bármit, nem emberi terveket, hanem imádságban elkért isteni vezetés alapján az Úr akaratát. De tehetjük, tegyük személyessé is ezt az ígét: mikor imádkoztam ilyen komolyan, szívből jövő őszinte szeretettel Isten népéért? Mennyire törődök azzal, ami engem személyesen nem érint ugyan, de Isten választottainak életét annál inkább. Egy lelkipásztortól hallottam egyszer, hogy minden vasárnapi istentisztelet előtt 2-3 órával elkezd imádkozni a közösségért, kezdi a falu egyik végétől, minden családot, minden személyért, egészen a falu másik végéig. Uram, taníts engem imádkozni, adj szívembe felelős szeretetet néped iránt.

2010. máj.3. hétfő – Tímea

1.János 4,19: Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.

Szeresd az Urat, a te Istenedet és szeresd felebarátod, hangzik a két legfontosabb parancsolat a jézusi megfogalmazás szerint. Az egyházatya azt mondta, hogy szeress és tégy, amit akarsz. A mai igeversek egyik szépsége az, hogy nem felszólítás, hanem kijelentés, megállapítás. János apostol, aki az előző versekben is felszólít, hogy tartozunk azzal, hogy szeressünk, és a folytatásban is újra ismétli, hogy azt a parancsolatot kaptuk, hogy szeressünk, ebben az egy versben a parancsolat beteljesedését nyugtázza, annak megvalósulásáról ír természetes egyszerűséggel. Mi szeretünk, írja, és elmondja ennek alapját, egyetlen lehetőségét, azt, hogy minden szeretetünk alapja az, hogy minket is szeret Isten. De most az az öröme, hogy íme, a szeretet megvalósult, életünk csodálatos valósága lett, Isten munkája, szeretete bennünk nem maradt visszhang nélkül, hanem megteremte a maga gyümölcsét. Az újszövetségi levelekben mindig megragadja figyelmünket, amikor arról írnak az apostolok, hogy leveleik címzettei szentek, akik már új életben járnak, akik befogadták a Krisztust, akiknek életében munkálkodik az Isten Lelke. Elgondolkodunk azon, milyen öröm és hála lehet valakinek a szívében, amikor azt állítja felebarátjáról, hogy ő vagy ők Isten kegyelmének útján járnak. Ebben a levélben is János sokszor ír a szeretetről, mint parancsról, itt pedig arról ír, többes szám első személyben, azaz a keresztyén gyülekezetek újjászületett életű tagjainak nevében, hogy ez a szeretet jelen van az életükben. Mi szeretünk. Az gondolkodtat el, hogy gyülekezetünk, egyházunk tagjairól hogyan gondolkodunk, miként beszélünk. Néha csak a jót szeretnénk látni, csak a pozitívumokról beszélünk, főleg beszámoló, jelentések alkalmával figyelmesen kerülünk minden rosszat, kudarcot, hiányosságot, és ez szinte képmutatás. Máskor hajlamosak vagyunk a rosszat túlhangsúlyozni, ilyen közösség, ilyen emberek, mint nálunk sehol sincsenek, itt nem lehet semmire menni, mindenki rossz. Természetesen ez így nem felel meg a teljes igazságnak. URunk, segíts minket befogadni szereteted, és továbbadni azt embertársaink felé. Minden jó tőled származik, minden szeretet a mi részünkről csak visszhangja a Tőled származó szeretetnek. Az a mi vágyunk, Atyánk, hogy a magunk személyes életére, és közösségeink életére is kimondhassuk, túlzás és hamisság nélkül, őszintén és alázattal, hogy szeretünk.

2010. máj.4. kedd – Mónika

Lukács 12,49: „Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre, és mennyire szeretném, ha már lángolna!

Nehéz ige. Kikerüli az, aki csak egy kis kikapcsolódást, egy kis lelki felüdülést keres a Bibliában. Kikerüli sokszor az igehirdető, mert nagyon nehéz róla beszélni, mert nagyon nehéz beilleszteni ezt az ígét abba a Jézus-képbe, amit alkottunk magunknak és mondunk másoknak, ahol Jézus az, akinek mi elképzeljük. Ha pedig szembe jön velünk ez az üzenet, és nem tudjuk elkerülni, foglalkoznunk kell vele, akkor megpróbáljuk ösztönszerűen ahhoz igazítani, megtalálni a lehetőségét, hogy találjon azzal, amit mondani szeretnénk, amit eddig hittünk és tanítottunk, ami nem túl meredek számunkra. Ugyanúgy, mint virágvasárnap, azon kevés helyen, ahol nincs konfirmáció, ott is a hozsánnról van inkább szó, kevésbé az ostromról. Milyen szép és könnyű arról beszélni, hogy Jézusban megbékélünk Istennel, arról, hogy Jézus megmenteni jött a bűnösöket. De Jézus mondja ezt a kijelentést is, nekünk pedig el kell fogadnunk. A tűz megváltoztatja a világot, a tűz megpróbálja a nemes fémeket, a tűz elégeti a haszontalan salakot, a tűz körül forróság és sok mozgás van. Használjuk azt a kifejezést is, hogy tűzbe jön valaki, hirtelen aktivitást fejezünk ki ezzel. Aki átélte, hogy mit jelent, amikor Isten Lelke munkálkodik egy közösségben, és egyre többen fedezik fel addigi haszontalan életüket, elfogadják Isten kegyelmét és munkáját életükben, és Istennek szeretnének élni hasznosan, egyre többet akarnak szolgálni, mások üdvösségére, az tudja, mit jelent a tűz. És, hogy milyen csodálatos, ezért is mondja a Megváltó, hogy mennyire szeretném, ha lángolna. Olyan nagy csoda, leírhatatlan szépség, felemelő és örömmel eltöltő látvány a tűzbe jövő keresztyén és a tűzbe jövő gyülekezet. És nem hallgatjuk el, Jézus sem hallgatja el, hogy bizony ez a tűz perzsel is. Néha a legszorosabb, a családi kapcsolatokat is feszültté teszi, mert vannak mindig olyanok, akik megszokott, csendes, bölcs semmittevésükből nem akarnak semmit változni. Ők rögtön oltani próbálják a lángot. De azt nem lehet eloltani, ha valódi, jézusi. Mostanság gyermekeink kedvenc éneke lett a Hatikva dallamára énekelt szép imádság, legyen ma a mi kérésünk is: Tüzed Uram Jézus szítsd a szívemben, lángja lobogjon elevenebben.

2010. máj.5. szerda – Györgyi

Márk 2,17: Amikor ezt Jézus meghallotta, így szólt hozzájuk: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket.”

Jézus a bűnösökért küldetett, őket akarja megváltani. Akkor mi is bűnösök vagyunk, hiszen nem akarjuk Őt elutasítani, mint a farizeusok. Csak amikor bármilyen bűnről, gonoszságról van szó, akkor azért azt ne felejtse el senki, hogy mi ugyan bűnösök vagyunk, de nem annyira, mint mások. Nem úgy élünk, mint a szomszéd, meg azok a képmutatók, akikről tudjuk mi, hogy milyen rejtett bűneik vannak. Mi bűnösök vagyunk, ezt mondják mindig a templomban, de nincsenek azért nagy bűneink. Nem is teszünk szándékkal semmi rosszat, hiszen egész életünkben csak jóra törekedtünk. És jót is tettünk. Mindenkiel, ha csak lehetett. Mi bűnösök vagyunk, mert mindenki az, nincs a földön bűn nélküli, de azért nincsenek olyan hibáink, amiért bárki elmarasztalhatna. A kárhozat nem az ilyenekért van, mint mi, hanem a nagyobb bűnösökért. Mi is bűnösök vagyunk, hiszen a mondással valljuk, hogy a lónak négy lába van, mégis megbotlik, hát mi is megbotlunk, egy-egy kicsit néha vétünk, de azok igazán csak olyan apró kis hibák, nem is bűnök. Bűnösök vagyunk, de azért szörnyű, hogy milyen emberek jönnek néha úrvacsorázni, nem is képzeljük el, hogy nem szégyellik, és odaállnak. A templomba nem szoktunk beszélni, meg kirohanni is csúnya lenne, pedig lenne mit azoknak megmondani, jobb is lenne néha otthagyni őket. Hozzájuk képest mi szentek vagyunk. Na persze, tudjuk, hogy bűnösök vagyunk, de nem úgy. Valahogy másként. Valahogy csak a Biblia kedvéért, meg minden igehirdető ezt

mondja, talán azt jelenti, hogy Isten szentségéhez képest nekünk vannak kis hibáink. De ezek kicsik, ezekért nem járna még a földön sem büntetés, nemhogy örök ítélet. Ha nem egyházi körökben kell beszéljünk magunkról, családunkról, akkor nem emlegetjük ezeket a picike hibákat, hanem csak azt, hogy mennyi jót tettünk, milyen kiváló emberek vagyunk a közösségünkben, mennyire rendes, becsületes, igaz emberek vagyunk.

Ha ezek a gondolatok, vagy ehhez hasonló gondolatok fogalmazódnának meg bennünk, akkor veszélyben vagyunk. Az a veszély fenyeget, hogy nem is szorulunk Jézusra, és nem is hozzáánk jött Ő. Ez pedig a legrettenetesebb dolog lenne. Mert Jézus azokhoz a bűnösökhöz jött, akiknek bűneiért kárhozat járna, de Jézus életet szerzett nekik. Van még egy olyan bűn, amiért kárhozat jár: ha azt hiszed, hogy nem jár kárhozat a bűneidért. Kiért jött Jézus?

2010. máj.6. csütörtök – Ivett

Zsoltár 115,1: Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsóséget szeretetedért és hűségédért!

Mi is az, ami a zsoltár szerzőjének, vagy szerzőinek magatartását jellemzi? Alázat? Szerénység? Isten nagynak tartása, magasztalása? Isten mindenek felett való szeretete? Talán mindenik, hiszen ezek a tulajdonságok kapcsolódnak egymáshoz, és legtöbbször nem csak az egyik, hanem több is jelen van, ha jelen van egy ember életében. Segítséget és áldást kér és vár az Úrtól a zsoltáros. Isten segítségét és áldását nem öncélúan kéri, hanem fölötte áll a személyes haszonnak az Isten Nevének magasztalása. Az által, hogy az istenfélők megkapják az egy igaz, élő Isten szeretetének és hűségének jeleit, ismételten bizonyítást nyer, hogy minden bálvány, a más népek istenei tehetetlenek, az igaz Isten pedig hatalmas. Felmagasztaltatik szent Neve minden cselekedete által. Lehet, hogy kissé bta példa, de talán segít a megértésben, ha arra gondolunk, milyen öröm és jó értelemben megélt büszkeség az egy nemzetnek, ha sportolói sikereket érnek el, ha művészeit elismerik nemzetközi szinten, ha bármilyen tudományban világhírű eredményeket mutatnak fel tudósai. Egy kicsit úgy érzi az ember magát ilyenkor, hogy mi ahhoz az emberhez, csapathoz tartozunk, ők pedig minket is képviselnek. Természetesen nem tökéletes ez a példa, hiszen igazság szerint az Isten Nevének felmagasztalását semmihez nem lehet hasonlítani. Az viszont igaz, hogy mi Hozzá tartozunk és a hívő keresztyén öröme az, ha az Úr Nevét felmagasztalják mások is, minél többen.

Mi gyakran, vagy legtöbbször szétválasztjuk ezt a kettőt. Van, amikor Isten segítségét és áldását kérjük. Ez talán mindennapos. Kérjük azért, mert nélküle nem tudunk élni, mert szükségünk van rá, mert csak az Úr segítségével tudunk küldetésünkéből valamennyit teljesíteni. Úgy gondoljuk, hogy erre nekünk van szükségünk. Aztán egy másik, sajnos ritkább esemény az, amikor az Úr Nevének magasztalására törekszünk. Istentiszteleten énekelünk és imában dicsérjük az Urat, és néha próbálkozunk bizonyágtételeinkkel arra, hogy mások figyelmét és életét Istenre irányítsuk. Ebben a zsoltárversben azt tanulhatjuk meg, hogy mindenféle háttérgondolat és mai emberekre jellemző számítás nélkül, Isten segítségét azért is kéri az istenfélő ember, mert ezáltal nyilvánvaló lesz mások előtt is az Úr szeretete és hűsége, felmagasztaltatik szent Neve. Uram, ezért is kérem ma újra áldásodat, és arra is kérlek, hogy meglátszódjék rajtam kezed munkája, dicsőíttessél, Mindenható.

2010. máj.7. péntek – Gizella

Efézus 2,10: Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.

Néha bosszant, máskor csak szórakozom, mikor a tyúkok viselkedésének szemlélésére szánok pár pillanatot. Létezik egy elkerített jó nagy terület, ahol van víz, eledel, árnyék és kóbor kutyáktól való védelem. A tyúkok közül van olyan, amelyik minden nap ki akar repülni a kerítésen. Néha sikerül. Perceken belül kiderül, hogy kint nincs víz, az ételért is kutatni kell, és jó néhányszor a kutyák is megkergetik. Akkor aztán a kerítés mellett képes egy tyúk órákat fel-alá járni, hogy hol lehetne visszamenni a biztonságos helyre, de az soha nem jut eszébe, hogy ahol átrepült erre, ott vissza is repülhetne. Nem találja a visszavezető utat. Ha pedig gazdája, akitől naponta kapja az ételt, vizet, szeretné megfogni, rettenetes menekülésbe kezd, bárhova bebújik, csak ne kerüljön a gazda kezébe. Pedig a gazda csak vissza akarja tenni a biztonságos helyre. Megtörtént, hogy olyan jól elmenekült, hogy nem sikerült megfogni, másnap reggel pedig csak tollait találtuk meg, éjszaka kint maradt, a kutyák örömére. Akaratlanul is, amikor egy tyúk újra átszökik a kerítésen, az emberi természet jut eszembe. Hiszen a tyúk nem igazán gondolja végig minden következményét tetteinek, egyszerűen azt teszi, amit pillanatnyilag ösztönei diktálnak. És nem bízik meg a gazdában, noha hónapokig csak a gazda gondviselése, fáradozása tartotta életben.

Isten alkotásai vagyunk, sőt, a teremtmények közül az egyetlenek, akik az Isten Lelkét kapták. URunk és Gazdánk elkészítette a hat napos teremtés által mindazt, amire szükségünk lehet, sőt, mindazt, ami széppé, tartalmassá, értelmessé teheti életünket. Miután az ember félrelépett, sajnos olyan természetünk lett, a bűn által megrontva, mely szinte ösztönösen menekül Istene elől, azt nevezi szabadságnak, ha túljuthat a kerítésen, azon az életmódon, melyet Isten adott elénk. Nem látjuk, hogy Isten oltalmának területén kívül minden pillanatban veszélybe kerül az életünk, és nincs amivel jólakni lelki értelemben. Isten pedig keresi az életünket, szólít minket az Ige által, felhasznál embereket, eseményeket, hogy felhívja magára figyelmünket, szeretne minket visszahelyezni a Vele való közösség semmihez sem hasonlítható oltalmába, gazdagságába, szépségébe. Még jó cselekedeteket is elkészített nekünk, alkalmat arra, hogy küldetésünket betöltsük. Jó Atyánk, nyisd meg értelmünket, hogy meglássuk és felismerjük, hogy a Veled való közösség, a Veled való élet mennyire tartalmas, szép és eredményes. És főleg segíts URunk felismerni azt, hogy amit a Tőled elszakadt ember szabadságnak, modern életnek nevez, az nem más, mint minden pillanatban való életveszély, hiábavalóságok sora, üres és tartalmatlan élet. Kérünk, URunk, add, hogy ne meneküljünk tovább a Te hívó szavad elől, hanem engedjük, hogy megtalálj, szeretnénk Krisztusban élni. Már most, s majd örökké.

2010. máj.8. szombat – Mihály

János 9,35. 37-38: Jézus... megkérdezte tőle: „Hiszel te az Emberfiában? Látod őt, és aki veled beszél, ő az.” Erre az ember így szólt: „Hiszek, Uram.” És leborulva imádta őt.

Nehezen tudjuk magunkat belehelyezni ebbe a korba, vagy ennek az embernek a helyébe. Mi első szavaink tanulásával együtt hallottuk az Isten nevét, szüleink imádkozni is tanítottak. Vallásórára jártunk, itt sok történetet hallottunk a Bibliából. A mai ige embere vakon született, számunkra szinte elképzelhetetlen körülmények között nőtt fel, és koldusként élhetett ki tudja hány éve, lehet, hogy évtizedek óta. Keveset ismer a világból, néha valamit megtud az eseményekről. Lehet, hogy a híres názáreti rabbiról is hallott, de ez nem biztos. Nem kiállt, mint Bartimeus, nem kér semmit Jézustól, meg sem szólítja az Urat. Egyszer csak sarat tesznek a szemére és egy utasítást hall. Ennek engedelmeskedik, és életének legfontosabb eseményét éli át, megnyílik a szeme világa. Valószínű, hogy manapság könyveket írnának az első élményeiről és benyomásairól, filmet forgatnának az életéről, és hosszas vitákban beszélnék meg az emberek ezt az élményt, aki soha nem látott, annak egy napon feltárul a világ. A farizeusok faggatására ez az ember elmondja, hogy nem tudja ki ez a Jézus, de ezt a

csodát csak isteni hatalommal tudta megtenni. Ezek után áll Jézus előtt, akit még soha nem látott, és kérdezi Jézus tőle ezt a nagyon egyenes, fontos kérdést: Hiszel-e bennem, aki előtted állok, hogy én vagyok az, akit Emberfiának neveznek, azaz Isten küldötte, a Megváltó? Hiszel-e? Erre a kérdésre sem szoktunk manapság ugyanilyen egyenesen, világosan, őszintén válaszolni. Ma erre a kérdésre körülírással, hosszú fejtegetésekkel válaszolunk. Elemezzük azt, hogy helyes-e ennyire direkt módon feltenni a kérdéseket. Tisztázzuk, hogy kinek mit jelent a hit, hogyan értelmezheti a választ adó azt, hogy hiszek. Aztán bizonygatni szükséges azt is, hogy a hit megvallása lehet-e nyilvános, vagy csak személyes ügy. Vajon a kérdezett pillanatnyi lelkülete szerint válaszol, vagy felméri a közép- és hosszú távú következményeit nyilatkozatának. Tetszés szerint folytatható ez a gondolatsor, hiszen ismerős, sajnós. Erre az egyszerűsége vajon mit szólnánk ma: minden felesleges szószaporítás nélkül a válasz ennyi: hiszek. A következmény: imádlak. Jól tudjuk, hogy a zsidók csak egyedül Istent imádták, ez az ember imádatával ezt fejezi ki: Te vagy az Isten. Uram, vágyom a saját életemben is az ilyen egyértelmű, egyenes beszédre, a hitből fakadó tiszta elkötelezésre. Szeretném ma is mondani és cselekedni a megnyílt szemű és meggyógyult életű emberrel: hiszek, imádlak.

2010. máj.9. **vasárnap** – Gergely

2. Mózes 20,13: Ne ölj!

Rendben van, mehetünk tovább. Embert nem öltünk, Isten őrizz, ments, szándékunkban sincs akár csak megsebesíteni sem valakit. Ez a parancsolat azonban többet kér, de mivel jobban nem tudjuk megfogalmazni, mint négy és fél évszázaddal ezelőtt a reformátorok, ezért idézzük tanításukat, ha ismerjük is, felfrissíteni hasznos lehet. Tehát erről a parancsolatról azt mondja a Heidelbergi Káté: Mit követel Isten a hatodik parancsolatban? Felelet: Hogy felebarátomat sem gondolatommal, sem beszédemmel, sem magaviseletemmel, annál kevésbé cselekedetemmel vagy magam, vagy mások által bosszúsággal ne illessem, ne gyűlöljem, meg ne sértsem, vagy meg ne öljem; sőt minden bosszúvágat magamból kiirtsak; magam rontására ne törjek, önmagamát könnyelműen veszedelembe ne ejtsem. A közhatalom kezében pedig azért van fegyver, hogy a vérontást megelőzze. Elég-e hát, ha így senkit meg nem ölünk? Felelet: Nem elég, mert mikor Isten az irigységet, gyűlölséget és haragot kárhoztatja, ezzel azt is kívánja, hogy a mi felebarátunkat úgy szeressük, mint magunkat, hogy iránta türelemmel, békességgel, szelídséggel, könyörületességgel és szívességgel viseltessünk, kárát tőlünk telhetőleg róla elhárítsuk, és ellenségeinkkel is jót tegyünk.

Mindezekhez magyarázatokat lehet még fűzni, de az inkább csak szószaporítás lenne. Vizsgáljuk meg életünket ezek fényében, ahogy itt olvastuk, gondolatainkat, beszédünket, magaviseletünket, cselekedeteinket, és vegyük sorra a hitvallás gondolatait arról, hogy mit jelent ez az ige: ne ölj.

2010. máj.10. **hétfő** – Ármin

János 3,27: János így válaszolt: „Semmit sem szerezhetsz az ember, ha nem a mennyből adott meg neki.

Keresztelő János mondja ezt Jézusról, hogy Jézus azzal a hatalommal cselekszik, melyet Isten ruházott rá. Majd hozzáteszi, hogy ő erről beszélt, hogy jönni fog az, Aki hatalmasabb. Íme, eljött, Ő az Isten Báránya. Ő, az útkészítő csak örömet tud annak, hogy munkája nem volt hiábavaló, íme eljött Az, akinek készítette az útját, hirdelve a megtérést. És az is öröm, mondja János, hogy én egyre jobban eltűnök, hiszen küldetésemet elvégeztem, és Krisztus növekedik ez után. Ami elgondolkoztató egy kisé, az, hogy itt Keresztelő János olyan világosan látja, hogy Jézus a Krisztus, akinek küldetése és

hatalma a mennyből van, amikor megkeresztelte Jézust, akkor is felismerte Őt és megalázta magát előtte, mondván, hogy Jézus kellene őt megkeresztelje, mégis, később a börtönből kérdezi Jézust a követ által, hogy Ő maga a Krisztus, vagy valaki más jön el? De maradjunk most a mai üzenetnél. Jézus hatalma mennyei, küldetése mennyei, személye mennyei. Ő Istentől jött, és mindaz, amit Ő hozott és kínál nekünk, gyarló embereknek, az jó, hasznos és számunkra nélkülözhetetlenül szükséges, mert minden Istentől származik. Amit Jézus cselekszik, arra az Istentől kapta a megbízást. Amit az Úr nekünk kínál, az mint a menny illatát hordozza, az isteni szeretet áldását árasztja, minden Tőle, a Teremtő, Mindenható és kegyelmes Atyánktól van. Ő pedig nem akar rosszat, hanem csak jót. Fiát is értünk küldte, mert jót akar nekünk. Ha nagyon pontosan követjük igénk kijelentését, az van benne, hogy Keresztelő János tanítványai, követői kicsit féltették az embereket attól, hogy mind Jézus követői lesznek, nem maradnak János mellett. János pedig örömmel nyugtázza, hogy ez így van jól, ez volt a cél. Mert, mondja itt Keresztelő, ezek az emberek a mennyből adattak Jézusnak. Isten döntése, kiválasztása, hogy ezek, akik eddig hallottak Jézus közeli eljövételéről, most felismerjék Őt, Benne Isten küldöttét. Mi is isteni rendelés alapján Krisztusnak adattunk. Fogadjuk hát örömmel és hálával mindazt, amit Vele együtt, ugyancsak mennyei ajándékként ad nekünk Isten.

2010. máj.11. kedd – Ferenc

Ézsaiás 50,4: Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként.

Életünk kegyelem. Minden napunk kegyelem. Minden ébredésünk egy új napra Isten munkája és kegyelem. Életünknek célja van, Isten nem értelmetlenül alkotott minket, hanem ő megtervezte az életünket. Minden napra is van az Úrnak akarata, még akkor is, ha nagyon gyakran a mi napjaink nagyon hasonlítanak egyik a másikra, s néha úgy érezzük, hogy nincs bennük semmi új és semmi célszerű. Egyetlen napunk sem véletlen, és nem esett ki Isten terveiből még egy órája sem. De hogyan tudhatjuk Isten akaratát. Ő sokféleképpen szól hozzánk. Megszólít vasárnap egy prédikáció üzenete által. Megszólít, valahányszor olvasom Szavát, a Bibliát. Megszólít emberek, események által. És megszólít szívemben való meggyőzés által, ha megfelelő csendben keresem a Vele való közösséget. A próféta arról ír ebben a versben, hogy minden nap ezt keresi Istennél. Kálvinról azt írják, hogy minden reggel 5 óra előtt ébredt, hogy csendben legyen, imádkozzon. Meg is látszik, életművén. Egy ismerősöm többször küldött elektronikus postán igemagyarázatot, és ami meglepett, az a küldés ideje volt, reggel fél hatkor. Szégyenkezve vallom, ha korán ébredek, kicsit bosszús vagyok, hogy nem pihentem többet, és néha magamra húzom a takarót, inkább lemondok a reggeliről, csak pihenjek még tíz percet. Az a nagyobb veszteség, hogy a lelki reggeli is elmarad sokszor. Uram tanácsa, tanítása nélkül pedig sokszor tapasztaljuk, mennyire másként telik a napunk.

Ébredés után leggyakrabban arról gondolkodom, milyen nap van ma, mi a napi teendő, és a feladatok között mivel is kell kezdenem. Szeretném, ha az lenne legalább ennyire természetes, hogy ébredés után Istenre figyeljek. Ne akarjak hamar belevágni a sok dologba, hanem leghamarabb legyek csendben Isten előtt. Őt kérdezzem, csendes imában, de utána figyeljek arra is, ha válaszol, akkor mire indít engem. Tanítványként hajlandó legyek tanulni. Ne legyek olyan, mint ahogyan egy igehirdető nevezte a Jézusra sokszor nem figyelő apostolokat, hogy taníthatatlan tanítványok. A zoltárossal együtt kérem a mai napra, kérjük bizalommal: útaid Uram mutasd meg, hogy el ne tévelyedjem, Te ösvényedre taníts meg, miken intézd menésem.

2010. máj.12. szerda – Pongrác

4. Mózes 11,29: Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és nekik is adná lelkét az ÚR!

Isten Lelke a pusztai vándorlás során Mózes által munkálkodik, egyszer viszont arról is olvasunk, hogy hetven ember prófétál a Lélek által. Ezt látva Józsué kéri Mózeset, hogy tiltsa meg a prófétálást annak a két embernek, akik a táborban prófétáltak. Ere a kérésre válaszol Mózes ezzel a mondattal, amit igénkben olvastunk. Nincs féltékenységi a szolgálat miatt, Isten gyermekei között. Valahogy a mai körülmények, vagy csoda tudja mi is vezetett oda, hogy ma szinte mindenben a verseny és sokszor a versengés szokása uralkodik. Nem az fontos már, hogy nekem megvan az, amire vágytam, hanem az, hogy másnak az ne legyen meg, attól leszek különb és attól vagyok boldog, ha az csak nekem van meg. Ha mindenkinek megvan, akkor nem is értékes. Akkor legalább az, ami nekem van, legyen értékesebb, különösebb, legyen valami, amitől ismét én legyek az élen. Talán van, ahol szükséges és egészséges a verseny, hiszen ha tisztességes eszközökkel történik, segíthet a minőség javára. Csak sokszor ez a lelkület annyira megszokottá lesz a mindennapokban, hogy már nem tudjuk, mikor kell megállni, hol a határ, hol és mikor kell más szempontok szerint ítélni.

Józsué még fiatal. Lehet, hogy ha jól értjük mai gondolkodásunkkal, csupa jóindulattal mondta Mózesnek, hogy más ne prófétáljon, csak ő. Mert ha sokan kezdenek vezetők lenni, az veszélyes. Mi van, ha mást mondanak majd? Józsué talán nem ismeri még Isten Lelkét, aki mindig Isten akarata szerint munkálkodik ugyanazon célra minden emberben. És mi van, ha az emberek elkezdnek másokra is figyelni, így Mózes nem marad vezető, elvesz a tekintélye, ő csak egy lesz majd azok közül, akik által az Úr vezeti ezt a népet. Legyünk őszinték, azért feltételezzük ezeket a gondolatokat Józsué részéről, mert így gondolkodunk mi. Nagyon sokszor hangzik el, más szavakkal, sokszor nagyon gondosan csomagolva, de ugyanez a féltékenység gyülekezeteinkben. Református egyházunkban nem munkálkodhat a presbiter, vagy a gyülekezeti tag, néha azért, mert a lelkész nem hagyja, fenti gondolatok miatt, máskor a Józsuék szólalnak meg a gyülekezetben. És ismerjük el alázatosan és szegyenkezve, nagyon ritka még az, hogy valakiben felismerjük, majd elismerjük, hogy benne és általa Isten Lelke munkálkodik. Istenem, ma is csak azt szeretném, hogy legyen meg a Te akaratod, épüljön közöttünk is Országod. Ha ehhez, Uram, felhasználsz közösségünkben, egyházunkban 12 embert, vagy hetvenet, akiket kiválasztasz, vagy egyet, esetleg egymilliót, és Lelked által őket is elküldöd, legyen érte hála Neked, és segíts, hogy elmondhassuk: bárcsak mindenki munkálkodna Lelked.

2010. máj.13. csütörtök - [mennybemenetel](#) – Szervác

Róma 8,34: Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk?

Isten az ítéletet a Fiúnak adta. Ő fog visszajönni, ítélni élőket és holtakat. De nekünk Ő az a Megváltó, aki életét adta értünk, hogy mi is Neki szenteljük életünket. Ő az, aki feltámadásának erejét, dicsőségét, győzelmét velünk akarja megosztani, minket is részeseivé akar tenni mindannak, amit feltámadásával szerzett. És Ő mind a mai napig közbenjár és esedezik az Atya előtt értünk. Ő fog ítélni, aki bűneinkért megítéltetett. Az Ő kezében leszünk, aki életével mutatta meg és tanította meg nekünk, hogy mit jelent az önfeláldozó, az egyetlen igazi és isteni szeretet.

Olyan nagyon szomorú az, hogy a mi gyülekezeteink nagy része nem készül a mennybe. Hanem tudatosan, vagy kevésbé tudatosan, beletörődve, vagy csak tehetetlenül, de a kárhozatot fogadja el. Konfirmáció után pár hónappal egy fiattól kértem, hova jut majd halála után. Válasza, minden gondolkodás nélkül: a pokolba. Miért? Mert nem vagyok elég jó. Nem számít két éves felkészítő, és két évi

kötelező vasárnapi templomlátogatás alatt legalább két havonta egyszer ez a kérdés előjön, hogy érdem, vagy kegyelem. Megyek a pokolba, mondja egy tizenéves, aki nemrég konfirmált, minden megrendülés nélkül. Ma kéri egy harminc körüli fiatalember, aki családos, gyermekei vannak, megbecsült a munkahelyén, kéri, adjak valamilyen kulcsot. Kissé viccesen kértem: a mennyország kulcsát kéri. Hahotázva felel, hogy nem, az nem neki való, oda másféle emberek jutnak. Szavam nincs, a döbbenettől. Ki fog elítélni, ki küld a kárhozatra? Milyen jól mondja Jézus, hogy ő nem ítél, hanem a beszéd, amit hallottunk, de nem tartunk meg, valamint a saját szavaink fognak minket elítélni, mint a gonosz szolgát. Konfirmációkor énekeltük: így jutunk végre örök élet s üdvösségre, vallottuk is a hitvallásunkkal, hogy Jézus minket fölvisz majd önmagához a mennybe. Jézusom, tudom, hogy nincs érdemem, de köszönöm, hogy Te nem kárhoztatsz, sőt, örök életet szereztél. Segíts ma is örvendeznem ígéreteidnek.

2010. máj.14. péntek – Bonifác

1. János 4,16: Aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.

Vallásórán szeretünk énekelni. Van olyan ének, amit hamar megszeretnek a gyermekek, aztán unostiglan kéri, hogy azt énekeljük. Van olyan, hogy több hónapig minden héten el kell énekelni egyszer, vagy többször is. Egy idő után megunják. Ha valamelyik gyermek újra kéri, hogy azt az éneket énekeljük, a többiek óbégatásba kezdenek. Pár hétig ki kell hagyni, aztán megint szívesen éneklük. Vajon így vagyunk mi is a szeretettel? Ha sokat beszélünk róla, már unjuk, oda sem figyelünk. Másról sem tudnak beszélni az egyházban, mint szeretetről, mondják egyesek. Miről is volt szó az istentiszteleten? Hát Istenről, a Bibliáról, meg, hogy szeressük egymást, hangzanak a leggyakoribb válaszok. Adni a szeretetet, ebbe is hamar belefáradunk, de kapni, arra mindig igényt tartunk. Aztán mi is a szeretet? Kezdődhetnek a vég nélküli fejtegetések, viták, magyarázatok.

János apostol elsősorban kijelenti, hogy a szeretet az maga Isten. Ő a Szeretet, így, nagybetűvel. És a szeretet több, mint szó, gondolat, elemzés tárgya, de több még a cselekvésnél is. A szeretet maga Isten és a mi életünk el van rejtve ebben a szeretetben. Benne, az Istenben maradni, őt egész lényünkkel befogadni, Vele betöltekezni, ez az igazi szeretet. Itt valami szinte titokzatos, de mindenképpen csodálatos életmódról, a mindennapokat, minden pillanatunkat betöltő élményről, az Istenrel való közösség megmagyarázhatatlan, de annál valószínűsőbb megvalósulásáról van szó. Én Istenben élek, oda tartozom, az isteni atmoszféra vesz körül. És Isten bennem Lelke által munkálkodik és uralkodik, mindent Ő irányít. S közbe rádöbbenek, hiszen ebben a csodálatos közösségben a szeretet otthon van, a szeretet minden egyebet kizárt, ami nem fér össze az Istennel. Maradj velem Istenem, Veled szeretnék maradni Uram, töltsön be teljesen a szeretet.

2010. máj.15. szombat – Zsófia

1. Sámuel 3,18: Ő az ÚR. Tegye azt, amit jónak lát.

Éli főpap szavai ezek, amikor megtudta, Sámuel közvetítésével, hogy mit tervezett Isten számára és engedetlen fiai számára. Legalább két értelmezés lehetséges, mind a kettőnek vannak hívei. Egyesek azt mondják, ezekkel a szavakkal Éli főpap ismét nemtörődömségét bizonyítja. Vagy nem törődött, vagy nem volt elég erős, lehet, hogy mind a kettő, de fiai eltértek az Isten útjairól. Éli pedig engedte, tegyék, amit akarnak. Sajnos, ezzel megutáltatta magát is, fiait is, és a papi szolgálatot is a néppel. Most pedig tudja, hogy Isten ítélete jogos és igaz, de nem gondol arra, hogy talán még meg lehetne változtatni Isten döntését, őszinte megbánással, bocsánatért való esedezéssel. Nem, neki már mind-

egy, nem törődik, vagy nem tud semmit tenni, tegyen amit akar az Úr. A másik lehetséges értelmezés pedig azt mondja, hogy Éli éppenséggel hitvallásként mondja, hogy legyen Isten akarata, hiszen amit Isten tesz, az mindig szeretetéből fakad, az jó. Rábízta Istenre az ítéletet, aláveti magát az Úr akaratának, meghódol a döntés előtt, még akkor is, ha ez neki szenvedést jelent. Isten akarata szent, azt úgy sem lehet megmásítani, a legbölcsebb, ha elfogadjuk, s nem szegülünk ellene.

Önmagában ez a mondat igaz, és szép hitvallás. Kérdés az, hogy ezt kell-e mondjuk, és ha igen, akkor melyik értelemben, ha Isten kijelenti az Ő ítéletét. Az, ami lehet szép hitvallás, semmiképp ne legyen nemtörődöm magatartás, nem legyen vállvonogató közömbösség. Ha pedig valamire az Úr végső döntést mond, ahogyan erre is van példa az Írásokban, amikor azt kéri szolgájától, hogy bizonyos döntéssel kapcsolatosan ne akarjon többet közbenjárni, akkor is hitvallással, alázattal mondjuk: Ő az Úr, legyen meg az Ő akarata.

2010. máj.16. vasárnap – Mózes

1. Mózes 12,4: Abrám elment, ahogyan azt az ÚR mondta neki.

Nem írja a Biblia, nem tudjuk igazán, hogyan beszélt Isten Abrámmal. Van, amikor emberi formában jelennek meg angyalok, van, amikor szózat hallatszik, van, amikor álomban beszél Isten. Itt, ennek a résznek, ennek a fontos eseménynek az elején Isten egyértelműen megszólítja Abrámot, és egyértelmű, érthető parancsot ad neki. Azt is csak feltételezhetjük, nincs benne az írásban, hogy talán Isten utasítása valamivel részletesebb volt, itt csak a lényegét jegyezte le a szerző. Itt a Biblia 3 igeversben írja le, három rövid, egysoros mondatban adja elénk, mit mondott Isten Abrámnak. Utána, ami számunkra legfurcsább, mai gondolkodásunk számára legérthetlenebb, nem következik kérdés, sem pedig párbeszéd. Nekünk ezer kérdésünk lenne, az ősatya viszont nem mai fejünkkel gondolkodott. Neki egyértelmű: Isten az Isten, Ő mond valamit, az szent, az a legjobb, arról nem érdemes okoskodni, azt teljesíteni kell. Engedelmeség a legmegfelelőbb magatartása a teremtménynek, engedelmeség az egyetlen elképzelhető lépése Abrámnak. És az is ott van, ahogy az Úr mondta. Itt is sok a gond mai magatartásunkkal, mert mi engedelmeskedni is hajlandók lennénk, de úgy, amint mi gondoljuk. Amikor, ahogyan, ameddig, akivel, amint mi azt helyesnek véljük. Tulajdonképpen erre a mai igeversre az imánk az kell legyen, hogy adjon az Úr nekünk is engedelmes szívet, hogy legyünk hívek, amint énekünk mondja. De talán azt is hozzá tehetjük, hogy segítsen Isten jobban hinni abban, hogy amit Ő nekünk szán és tőlünk vár, az mind nagyon jó számunkra. Vegye el az Úr szívünkben a sok okoskodást, ellenkezést, s tegyen minket is ilyen engedelmesekké, mint Abrám. De legyen imánk az is, hogy URunk beszéljen velünk is ilyen világosan. És mi ismerjük fel a Tőle jövő üzenetet, hogy akként cselekedjünk, aszerint éljünk.

2010. máj.17. hétfő – Andor

Ézsaiás 30,19: Bizonyosan megkegyelmez az ÚR, ha hozzá kiáltasz. Mihelyt meghallja, válaszol neked.

Kiálts hát, hogy Ő hallja és kegyelmezzon. Isten várja, hogy kegyelmét árássa rád, gyönyörködik abban, ha megajándékozhat szeretetével. Mihelyt meghallja, rögtön válaszol. Szinte lesi, hogy mikor szólítod meg Őt, mikor ismered fel végre, mennyire Rá szorulsz, mennyire Ő az egyetlen, aki tud, s akar segíteni. Nem, nincs kétség, Isten kegyelmez. Kiálts, nincs más feladatod, nincs más előfeltétel, nincs kötelező lista, amit végig kellene teljesíteni. Csak kérdd, Nála kész a megoldás, Ő már kigondolta a szabadulás útját. Kiálts, ne késs, ne keress egyéb utakat, ne próbáld végig mindazt, amit emberek

ajánlanak, ne akard egymagad megoldani, amiről tudod, hogy nem sikerülhet emberi erővel és emberi bölcsességgel. Van egy nagy pártfogód, van egy hatalmas Istened, aki arra bízott, hogy hívd segítségül és Ő segítségedre siet. Ugye, ha egy nagy és fontos beosztásban levő személy felajánlja, hogy szükség esetén bátran hozzá fordulhatsz, nem habozol, amikor ennek eljön az ideje. Sőt, egyfajta biztonságot, egyfajta nyugodtságot jelent, hogy tudod, végső soron aki segítségét ígérte, bizonyosan segíteni is fog. Ha jobban meggondolod, nem is kellene végigjárni minden lehetetlen és képtelen próbálkozást, jobb lenne mindjárt az elején a legnagyobbval kezdeni, és sok keserűséget és kudarcot spórolhatnál meg. Istent miért hagynád a végére. Kezd Vele. Bizalommal fordulj Hozzá. Bizonyos, hogy megsegít, kegyelmezni fog, válaszol. Nincs más üzenet, nincs hosszas fejtegetés, kezd el most, kiálts Istenhez, és örvendezz az Ő válaszána, kegyelmének. Úgy legyen.

2010. máj.18. kedd – Alexandra

János 4,52-53: Azt mondták neki, hogy tegnap délután egy órákor hagyta el a ház. Megállapította tehát az apa, hogy éppen abban az órában, amelyben ezt mondta neki Jézus: „A te fiad él.” És hitt ő, valamint egész háza népe.

Minden szülő tudja, mit jelent, amikor gyermekének akár csak egy kis problémája van is, és mit jelent, amikor komoly a baj. Ameddig van reménység, ameddig emberileg, orvosilag, földi lehetőségek szerint lehet segíteni, addig talán aggódunk, de reménykedünk is. Amikor azonban akár betegséggel, akár valamilyen más gonddal küzdve megérkezünk emberi lehetőségeink határához, akkor bizony nagyon hevesen kezd verni a szívünk, bármennyire is nem akarnánk, a kétségbeesés határánál találjuk magunk. Mit tegyek, mit tehetek még. És kiderül a történetben szereplő apa számára, hogy ott van közel Jézus. Tulajdonképpen Jézus mindig ott van közel. Segítségét kéri, kétszer is egymás után, szinte erőszakosan. De hát nagy a baj és sürgős segítségre van szükség. Jézus alig pár szóban válaszol az unszólásra: menj, fiad él. Megint magunkra gondolok, lehet, hogy mi nem elégedtünk volna meg ezzel a válasszal, lehet, hogy további megerősítést kértünk volna, esetleg tovább erőltetjük, hogy Jézus jöjjön velünk. Az apa elindul, de lehet, hogy helyesebb lenne azt mondani, hogy rohanni kezd haza felé. Jönnek elébe a szolgák, már messziről látja a mozdulatokról, a testbeszédről, hogy jó hírek várják. Él a fia. Hogyan? Mióta? Kiderül, ami eddig is valószínű volt: Jézus szava óta. Ez elég, azt írja János, hogy egész háznépével együtt hittek Jézusban. Egy könyv címe szerint: nincsenek véletlenek. A hívő keresztyének ezt tapasztalatból is tudják: Az Úr csodásan működik, noha sokszor útja rejtve van. Az eredmény viszont nincs rejtve, a gyógyulás, az élet, az új, megújult élet hirdeti: Jézus hatalmas Isten, Ő az életet szolgálja. Ma is. A mi életünkben is. Hirdesse az Úr felőlünk, szeretteink felől is: Él. Higgy az Úr Jézusban!

2010. máj.19. szerda – Buda

1.Mózes 18,14: Van-e valami lehetetlen az ÚR számára?

Isten iránt való kéréseink és elvárásaink legtöbbször az emberi vagy természeti törvények szerinti lehetséges korlátain belül vannak. Azt kérem Istentől és azt várom, ami megtörténhet ugyan, de mivel van valamennyi százalék lehetősége annak, hogy esetleg ne következzen be a várt esemény, Isten segítségét is igénybe venném. Uram, mivel sikerült elvetni a gabonát, jó lenne, ha esőt adnál. De mondjuk, az időjárás alakulása, az esőfelhők jósolt közeledése is arra jogosít fel, hogy esernyővel induljak útnak, de azért Tőled is kérem. Ez még nem is baj, de az már kicsinyhitűség, ha ezen felül semmit nem merünk kérni és várni az ég és a föld Teremtőjétől. Sőt. Itt arról van szó, hogy Isten egy

ígértet tesz, azt, hogy Sárának fia fog születni. De Isten ígéreteit is sokszor a lehetséges vagy emberileg felfogható hamis szűrőjén keresztül szemléljük, fogadjuk el, vagy utasítjuk vissza. Egész életében gyermeket várt Sára és Ábrahám, évek óta ezt Isten meg is ígérte, most pedig a határidőt is megadja, ameddig a gyermek meg fog születni. Sára most már tudja, emberi tudás szerint, hogy ez nem lehetséges. Isten pedig azt kérdi, van-e valami lehetetlen Istennek? Tévesen szoktuk ezt az ígét is sokszor idézni és értelmezni, mert bűnös fantáziánk elindul és azt fejtegetjük, hogy mi az, amit kitalálhatunk, hogy Istennek lehetetlen legyen. Tudunk-e olyan okosat kigondolni, olyan nagyot kitalálni, amit Isten ne tudjon, vagy ne akarjon megtenni. Itt Isten azt mondja, hogy amit Ő megígér, annak ellenállni senki és semmi nem tud, az Ő akarata hatalmasabb bárkinél és bárminél. Ezért bízhatunk Benne minden fenntartás nélkül, hiszen mindaz, amit megígért, beteljesedik. Arra biztat minket a mai íge, hogy jobban bízzunk az Úr szavába, építsünk ígéreteire, higgyük el, az Ő akarata és csak az Ő akarata teljessé be mindig. Köszönöm, Uram, hogy nincs lehetetlen, nem létezik akadály a Te terved beteljesülése előtt. Legyen meg akaratod a mai napon is, az én életemben is.

2010. máj.20. csütörtök – Bernát

Efézus 1,9-10: Mert úgy tetszett neki, hogy megismertesse velünk az ő akaratának titkát, amelyet kijelentett őbenne az idők teljességének arról a rendjéről, hogy a Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van.

Tetszett az Istennek. Nem ismerem sok vallás tanítását, de azt hiszem, elég sok helyen előfordul, sőt, az alaptanítások közé tartozik, hogy minden a szerint történik, ahogy az istennek vagy az isteneknek tetszik. A mi URunk is szuverén Úr, és még ráadásul Ő az egyetlen, aki létezik, és mégsem kényúr, hanem kegyelmes Atya. Legtöbbször, amikor az Ő mindenek feletti akaratáról van szó, akkor a megváltás, a kegyelem van a középpontban. Itt is arról beszél az apostol, hogy saját akaratából megajándékozott minket az Ő akaratának megismertetésével.

Isten kijelentő Isten. Maga a Biblia a Lélek ihletése szerint íródott, tehát Isten akaratának kijelentése. És a mi egyetlen lehetőségünk a természeti világ fölötti valóságról bármit is megtudni, és Istent, az Ő személyét, akaratát, útjait megismerni. Ő pedig adja nekünk szavát, kijelenti titkait a maga idejében, megismerteti velünk mindazt, ami szükséges és elégséges a földi életre és az üdvösségre.

Ebben az ígében is egy kijelentést olvashatunk. Azt, hogy Krisztus tartja egybe a mennyet és a földet. Jézus Krisztus van mindennek a középpontjában, fel sem tudjuk fogni azt, hogy mekkora áldás Ő számunkra, mekkora ajándékot hozott és kínál nekünk. Isten azért jelenti ezt ki, azért hirdette hangosan, hogy Ő a szeretett Fiú, hogy mi teljes szívünkkel elfogadjuk és imádjuk Jézust, hogy mindent általa fogadjunk el, általa járuljunk az Atyához, Ő legyen ne csak szavakban, hanem valósággal is életünk középpontjában, mint egyházunk és életünk Ura. Jézusom, az általános vallásosságtól juttass el az élő hitre, a Veled való közösségre. Benned szeretnék élni, élj valósággal bennem.

2010. máj.21. péntek – Konstantin

Jelenések 19,7: Uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük őt, mert eljött a Bárány menyegzője, felkészült menyasszonya.

Gyakran úgy olvassuk Isten ígétjét, és úgy hallgatjuk annak magyarázatát, hogy tudatosan vagy kevésbé tudatosan az van a gondolatainkban, hogy ehhez mi közöm, ez mit segít nekem, mire használ az életemben, ebből mi az, ami ma nekem értékes lehet. És ebben a gondolatsorban ritkán jön elő Isten

dicsőítése. Sok ember így fogja fel és éli meg vallásosságát, vagy annak hiányát. Szinte mottója az embernek, hogy Istenre, Bibliára, egyházra, lelkészekre nincs is szükség, ne tégy rosszat és éld az életed, ahogyan akarod. Ha pedig lelki erőre, segítségre szorulsz, talán az imádság hasznos lehet, azzal még próbálkozhatsz. Én központú, önérdekű lett vallásosságunk is, hiányzik belőle sok minden, elsők között a dicsőítés. Templomainkban is ritka és szép kivétel már az, ha a gyülekezet egésze énekel, ha azok is, akik nem tudnak énekelni, követik az énekeskönyvből az éneket. Olyan másodlagos az ének, hiszen nálunk a prédikáció van a középpontban, esetleg azt is hozzá tesszük, mi az ige egyháza vagyunk, az igére figyelünk. A Bibliában, de az életben is, ha valakinek nagy, igazi öröme van, gyakran énekre fakad. Ilyenkor az jön ki a szívéből, ami a mélyen van. Ha az Istennel való szoros közösség, akkor a dicsőítés, ha valamilyen bűnös vágyak, akkor bórdalok és egyebek. Isten gyermekeire, bibliai időkben, és az egyház két évezredében is jellemző a dicsőítés. Aki találkozott már Isten kegyelmével, szeretetével, annak betelik a szíve és onnan fakad ki szavakban és dallamokban, a hála és öröm jeleként.

A mennyben nagy sokaság dicséri Istent. A földön is hangzik a hívás: jertek, dicsérjük együtt Istenünket, Megváltónkat. A Lélek eljöveteleének ünnepén is örömteli lesz sok ember szíve, akik dicsőíteni fogják a mennyek Urát a Lélek ajándékáért. Mai napon is adjon Istenünk örömet életünkben az által is, hogy emberi hivatásunk egyik alapfeladatát, legszebb felelősségét, örömteli lehetőségét gyakoroljuk: dicsérjük az Urat.

2010. máj.22. szombat – Júlia

Malakiás 3,2: De ki bírja majd ki eljövetele napját, és ki állhat meg, amikor megjelenik?

A mi Istenünk megemésztő tűz. Nem állhat meg előtte semmi bűn, álnokság, képmutatás, valaki azt mondta, hogy a bűn leghalványabb árnyéka is Isten számára világméretű szenvedést jelent. Mi sokszor elég könnyelműen járulunk Isten elé. Valóban azt mondta Jézus, hogy mint Atyánk elé, úgy jöhetünk Istenünkhöz, de ez nem jelenti azt, hogy elmaradhat a tisztelet és főként a bűnbánat. Gyakran úgy kérjük és várjuk Isten eljövetelét és az Ő igazságát, hogy mások tévedései, bűnei, ellenünk elkövetett tettei vannak szemünk előtt, és keveset gondolunk arra, hogy ha meghallgattatik imánk, és Isten igazságot tesz, akkor ezt velünk kezdi. S ha mi nem találhatunk előtte tisztának, hanem magunk megvizsgálása nélkül, csak mások ellen vártuk az Úr eljövetelét, akkor, jaj, nekünk. Isten megjelenésétől megrémült a választott nép, amikor a hegyről szólalt meg az Úr. Illés, az egyik legszentebb életű próféta sem viselhette volna el az Úr megjelenését, ezért csak jelenlétének jeleit érzlelhette. Ezért Isten emberi formában jelent meg, hogy a Vele való találkozás ne jelentse veszítünket. De Jézussal találkozni is mindig döntés elé állította az embereket. Aki Őt hallgatta, Vele beszélt, találkozott, az vagy megigazulva, testileg-lelkileg meggyógyulva távozott, új élet lehetőségének ajándékával, vagy Őt elutasítva búsan, vagy dühösen ment tovább a széles úton, amely a kárhozatra visz. Közömbösen nem maradhat senki, aki Jézussal találkozik. De az emberi megjelenése után az Úr beszélt az Ő második eljöveteléről is, amikor már a kegyelmi idő véget és, és Ő azért jön majd, ahogyan hitvallásunkban is mondjuk, hogy ítéljen eleveneket és holtakat. Akkor majd, mondja az Írás, azok, akik későn ismerték fel Őt, és nem éltek hitben, azok majd kíváncsabbnak tartják, hogy a hegyek zúduljanak rájuk, mintsem találkozzanak Jézussal az ítéletre. Az övéi viszont akkor sem félnek, hanem örvendeznek, hiszen az ő Megváltójukkal lesznek örökké együtt attól a pillanattól. Jézusom, magamtól nem állhatok meg előtted, de hiszem, hogy engem is megváltottál, Tied vagyok, és Veled leszek.

2010. máj.23. **Pünkösdszombat** – Dezső

1.Thesszalonika 2,13: Szüntelenül hálát adunk az Istennek, hogy amikor hallgattátok az Istennek általunk hirdetett igéjét, nem emberi beszédként fogadtátok be, hanem Isten beszédeként, aminthogy valóban az, és annak ereje munkálkodik is bennetek, akik hisztek.

Pál apostol külsejéről elég keveset ismerünk, de amit tudunk, az, hogy nem volt nagyon vonzó. Beteg is volt az apostol, mégis nagyon sok helyen hirdette az igét. Amikor pedig Istenről beszélt, Jézust hirdette, megváltásra hívott, akkor meggyőző volt. Nem ékesszólása miatt, hanem Isten Lelkének munkája révén. Hallgatói legtöbbször Isten üzenetként fogadták szavait, sok helyen alakultak gyülekezetek és jutottak üdvösségre Isten gyermekei. Péter apostol, Pállal ellentétben nem volt írástudó, ő egyszerű halászként lett Jézus követője. De pünkösd napján több ezer ember előtt hirdette Krisztust a Lélek indítására és a Lélek erejével. Mintegy háromezren fogadták a halász beszédét úgy, mint Isten kijelentését. Ők is új életet kezdtek azon a pünkösd napon. Pünkösd ünnepén sok templomban hangzik az ige. Legtöbb helyen a Szent Lélekről szól az üzenet, a Lélek személyéről, eljövételéről, munkájáról, áldásairól. És talán arról is, hogy a Lélek ma is jelen van, és munkálkodik Isten gyermekeinek életében. Ez látszik is a gyümölcsökről, azaz a lelki dolgokról, azokról a tulajdonságokról, magatartási formákról, cselekedetokről, melyekre mi emberek kevesek lennénk, de a Lélek alkalmassá tesz és megsegít ezeket cselekedni, lelki életet élni. A bibliai időkben és ma egyaránt azok életében munkálkodik a Lélek, akik Őt befogadták. A Lélek befogadása pedig ma is az ige által történik, a hirdetett és a jelzett ige, vagyis az úrvacsora közösségében szólít meg minket Istenünk, és akarja ma is megáldani életünket a Lélek által. Ha Isten arra indít, hogy meghallgasd az Ő üzenetét a mai napon, templomi közösségben, rádióban, tévében, csendes Biblia-olvasás által, akkor az legyen valóban számodra, számunkra az Ő üzenete, amit igaznak tartunk, amit szívünkbe zárunk és kérjük mennyei Atyánkat, hogy a Lélek ereje az ige által munkálkodjék bennünk és közöttünk. Nagyon őszinte imánk legyen a mai napon, vállalva ennek a kérésnek minden következményét, amikor az Úr azt meghallgatja: Jövel, Szent Lélek Isten.

2010. máj.24. [Pünkösdhétfő](#) – Eszter

Apostolok Cselekedetei 1,8: Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek.

Ennek az igének két kulcsszavát sokszor, sokféleképpen hallottuk már magyarázni, mi magunk is tudnánk ezekről beszélni. Naponta érezzük, mennyire fontos az az erő, amit a Lélek ad nekünk. Hiszen egyik nagy problémája a mai embernek éppen az, hogy nincs lelki ereje a nehézségekkel szembeszállni, megküzdeni. Nagyon hamar csüggedünk, feladjuk a harcot, erőtlenek vagyunk. Elképzelni is nehéz, hogy nagyapáink a háború idején, szegénységben, éhség és szenvedés közepette honnan vették az erőt, hogy felneveljenek 8-10 gyermeket, és tizedannyit nem panaszkodtak, mint mi. Ma az erőtlenesség egy nagyon elterjedt betegség. És olyan jó hallani, hogy Isten Lelke megerősít, hogy az apostollal mond hassuk, Isten Lelkének jelenlétére alapozva, hogy mikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős. A tanúságtételről, a Krisztusról való bizonyosságról is sok gondolatunk van. Nem úgy képzeljük, hogy színes folyóiratokat kellene az utcákon rábeszélni az emberekre, hanem a tanúságtétel számunkra azt jelenti, hogy a mi Urunkról, az Ő megváltásáról beszélhetünk az embereknek. De éppen ehhez nincs erőnk. Valahogy úgy vagyunk, mint a tanítványok, már tudunk, hogy Urunk él, többé-kevésbé feladataink is világosak számunkra, azt is látjuk, hogy világunkban milyen sok ember van, aki még nem jár Krisztus útján, és rászorul a kegyelemre, a világosságra. Mégis tehetetleneknek érezzük magunkat, nem tudjuk, hol és mikor, de főleg, hogy hogyan is kezdjük a tanúságtételt, valami még visz-

szatart attól, hogy bátran elmondjuk mindenkinek az örömuzenetet. Pünkösdkor rácsodálkozunk arra, hogy amikor eljött a Lélek, akkor minden milyen egyszerűvé vált, egyértelmű volt és cselekvő tanítványokká lettek az addigi zárkózott emberek. Ilyet tesz a Lélek, hogy nincs semmi kérdés többé, nem vizsgálja senki, hogy most alkalmas-e szólni, ki fogja hallani, érdemes-e, lesznek-e következményei. A Lélek eljön, van erő, van élet, mozgás, tanúságtétel, megtérés, gyülekezet, egyház, növekedés, jelen van az Isten. Jézusunk tegyen minket tanúivá. Adja nekünk Lelkének erejét. Mi pedig legyünk engedelmeskedni. Jövel, Szent Lélek Úr Isten.

2010. máj.25. kedd –Orbán

Máté 6,34: Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja.

Jól ismert ige a Hegyi beszédből, szoktuk is idézni, mikor elméleti fejtegetéseket folytatunk a témáról. Meg tudjuk magyarázni az ige igazát, hasznát, érvelni tudunk mellette és ezzel bátorítunk is, ha kell bajba jutottakat, akiknek a holnapja kilátástalan. Csak akkor nehéz ezt az ígét komolyan venni, amikor a mi holnapunk lesz egyre reménytelenebb és kilátástalanabb. Pedig akkor sem feledjük el Jézusunk ezen szavait, sőt, még próbáljuk is önmagunkat biztatni, hogy ne gondoljunk rá, ne aggodalmaskodjunk, nem szabad kétségesskedni, gondja lesz Istenünknek, majd idejében kínálja a megoldást. Ez mind igaz, próbálkozunk, és mégis, vajon hogy lesz, kérdezzük tovább félelemmel. Bizonyára nem elég kiragadni ezt a verset a fejezetből, mert úgy nehéz nem aggódni, hogy azt felszólításra tegyük. Minél jobban próbálunk nem aggódni, annál inkább erre gondolunk. Mint az ismert szórakoztató játékban, koncentrálj nagyon arra, hogy 2 percig ne gondolj a rózsaszín elefántra. Mire ne gondoljak, kérdezgetem magamtól, s máris csak az van minden gondolatomban. Nem csak ezt a mondatot tanította Jézus, hanem előtte hosszasan és érthetően kifejtette, hogy Isten miként gondoskodik mindenről, mert Ő teremtett mindeneket és még a virágokra vagy madarakra is van ideje és figyelme. Arról is beszélt Jézus, hogy mennyire fontosak vagyunk Istennek, valamint annak hiábavalóságáról és eredménytelenségéről, hogy sokat próbálunk aggodalmaskodni. És azt is elmondta, hogy mire kell gondoljunk, mire kell törekedjünk. Mert egy kicsit mi is gyermekek vagyunk. Egy kisgyermek addig ragaszkodik ordítva a játékához, vagy esetleg valamilyen veszélyes dologhoz, amit kezébe vett, annál jobban kiabálva, minél jobban igyekszünk kivenni azt a kezéből, ameddig nem kínálunk fel neki valami mást, ami lekösse a figyelmét. Ha felkeltjük érdeklődését, akkor észre sem veszi, de rögtön kiengedi kezéből addig ragaszkodásának tárgyát. Mi is engedjük ki szívünkéből minden aggodalmaskodásunkat és keressük Isten Országát, a mennyei kincseket. Szép tapasztalatunk lesz majd, Isten gondoskodása és szeretete.

2010. máj.26. szerda –Fülöp

Ézsaiás 51,6: Az ég szétfoszlik, mint a füst, és a föld szétmállik, mint a ruha, lakói pedig úgy elhullnak, mint a legyek. De az én szabadításom örökre megmarad.

A világnak volt kezdete és lesz vége. Ennyiben talán megegyeznek az evolucionisták és a hívő keresztyének. Előbbiek szerint több milliárd éve kezdődött az Univerzum, a keresztyének szerint hat nap alatt teremtette Isten a világot, pár ezer éve. Sajnos, abban a keresztyének között sincs összhang, hogy pár ezer, vagy több millió/milliárd éves világunk. De abban is egyet értenek, hogy lesz vége. A hívő keresztyének szerint a jelek értelmében nem sokára, az úgynevezett tudósok egy része szerint ugyancsak évmilliárdok múlva. Számos oka van annak, hogy mi Isten szavának hiszünk, egyik ezek

közül az, hogy mindezidáig Isten ígéretei beteljesedtek, amit Ő megjövendölt, arról történészek és archeológusok is beszélnek sokszor, mint megtörtént eseményekről. Ezért is az Úr szava igaz, hisszük, hogy nemsokára visszajön a mi URunk. Akkor majd kiderül, hogy ezen a világon minden múlandó. Nincsenek e világ kincsei között átmenthető értékek, nincs olyan, amire szükségünk lehetne az új korszakban. Múlandó, ezt lehetne felírni e világon mindenre, de legalább egy olyan képzeletbeli szemüveget próbáljunk fel néha, amin azt írja: múlandó. Bármire ránézünk, akármilyen szép és kíváncsús lenne, a felírat ott olvasható: múlandó. Megváltónk viszont arra biztatott, hogy gyűjtsünk mennyei kincseket. Ezek értéke nem fejezhető ki aranyfedezetben. Legtöbbjük nem kézzel fogható, nem látható érték. De azért nem bizonytalan, hanem biztos kincs. Egyike ezeknek az Úr adta szabadítás feletti öröm. Ez az öröm is segít minket arra, hogy a múlandót könnyebben elengedjük. A valódit pedig annál inkább megragadjuk. Talán Kálvin mondta, szabadon idézem, hogy recseghetnek-ropoghatnak e világ eresztékei, egyetlen hívő üdvössége meg nem rendül. Köszönöm, Uram ezt az örömet, ezt a bizonyosságot a Te szabadításodban.

2010. máj.27. csütörtök –Nándor

Galata 2,20: Nem én élek, hanem Krisztus él bennem.

Pál számára a Krisztussal való közösség olyan valóság, amit így tud legtalálósabban kifejezni, hogy azt mondja, élete már nem sajátja, hanem Krisztus kezébe tette egészen, annyira, mintha ő maga nem is létezne már, hanem Jézus Krisztus él általa, benne. Ez egy teljes uralomátadás, ami viszont nem jelent tétlenséget, nem-törődést, nem jelenti azt sem, hogy neki nincs többé semmilyen felelőssége ebben az életben. Pál Jézusra figyel, Jézusra hallgat és mindig, mindenben Neki engedelmeskedik. Őérte él, Jézusért munkálkodik, és nem keveset. Fáradozik, missziót folytat, tusakodik az első gyülekezetekért, a szolgálatban felemésztydik. Az is bizonyos, hogy amikor befejezi ezt a földi pályafutást, az igazság koronája várja Krisztusnál.

Teljesen kizárni nem lehet, hiszen nem vagyunk minden ismeret birtokában, de talán így fogalmazhatunk, hogy aligha van ma olyan ember, aki ennyire átadná életét Krisztusnak. Olyan sok minden és olyan sok mindenki köt minket e földé élethez, ennek értékeihez, olyan nehezen hisszük el, hogy Krisztussal élni nem veszteség, hanem teljes élet. Annyi minden van, amit szeretnénk megtartani, megszerezni, élvezni, amiről feltételezzük, hogy Krisztussal való teljes közösségben ezek már nem lehetnének életünk részei és céljai. Remélhetően nem vagyunk már abban a kezdeti állapotban, amikor Isten segítségét kérjük saját céljainkhoz, hanem már elkezdjük több/kevesebb ideje átadni az életünket, csak a teljes átadás késik még. Lehet, hogy jó úton vagyunk, ha már törekszünk, hogy egyre inkább Krisztusé legyen életünk minél több része, közeledve a teljes átadáshoz. Valahogy úgy, mint az ismert Halleluja ének záró sorai, melyekben ezt a fejlődést találjuk: az első vers végén: mindent én, semmit Jézus. Később néhány dolgot én nem tudok, ezeket Jézus. Aztán a legtöbbet Jézus, de keveset még én. Az utolsó versben aztán mindent Jézus, semmit én. Pál megtérése egy napon történt, életét akkor egyszer s mindenkorra Jézusnak adta. Legyen hozzánk irgalmas az Úr, hozzánk, akik néha fokozatosan adjuk át az uralmat Neki. Jutasson el oda a mi Istenünk, hogy egészen Övé legyen életünk. Hogy elmondhassuk, és megélhessük: nem én élek, Krisztus él bennem.

2010. máj.28. péntek –Emil

Ézsaiás 51,4: Figyeljetez rám, ti népek, hallgassatok rám, nemzetek! Mert tanítás származik tőlem, és törvényemet a népek világosságává teszem hamarosan.

Isten itt a népeket és a nemzeteket szólítja meg. Izráel a választott nép, Istennek különös áldását élvezi, ennek tudatában is van, néha ezzel visszaél. Úgy gondolják, hogy minden más nép utálatos az Úr előtt, hiszen csak őket választotta a Mindenható. Istennek azonban van üzenete a többi népek felé is, sőt, maga Izráel egyik nagyon fontos kötelessége lett volna, hogy, mint nép, a maga életvitelével, Istennel való különleges kapcsolatával üzenet legyen a népek és nemzetek felé. Isten, miközben saját népét különös szeretettel irányítja, gondját viseli és megáldja, tekintetét nem veszi le a többi népről sem, nem az Isten akarata, hogy egy nép megmaradjon, és a többi elvesszen. Sokkal inkább az a szándéka Istennek, hogy a népek mind Rá figyeljenek, felfedezzék, hogy Ő minden nép Istene, és minden nép javát akarja és meg is tudja adni. A pünkösdi csodában is kiderült, hogy az Ő szavát, amit akkor apostolai által közvetített, minden nép a maga nyelvén hallotta, és így meg is érthette. Eljutott az Isten üzenete a nemzetekhez. Ma egy kicsit mintha a dokumentumfilmek elemző stílusát vettük volna át, azt vizsgáljuk időnként, hogy melyik népnek milyen istene vagy istenei vannak, melyikhez hogyan viszonyultak, és a bálványistenek hiábavaló tisztelete milyen áleredmények mögött rejtőzködő hiábavalóságokat eredményezett. Kívülálló elemzőként próbáljuk megmagyarázni, hogyan viszonyult Izráel a maga Istenéhez, és milyen sötét korszakokat kellett megélnen ahhoz, hogy az elfordulások idején ráeszméljen, hogy nem a jó úton halad. Minden ilyen esemény mögött azonban népek és emberek személyes tragédiája, sok szenvedése, néha egész életen keresztül tartó eredménytelen vallásgyakorlata áll. Isten pedig szólít, Ő nem akarja, hogy tragédia legyen az élete egyetlen embernek sem, Ő hirdeti: figyeljete Rám. Amit Isten kijelent, az a világosság a népek világossága és áldása lehet. Az Isten törvénye, az Ő útjai vezethetnek el a tartalmas és célszerű életre. Aki belenézett ennek az isteni világosságnak ragyogásába, Isten törvényeinek és azok megőrzésének világosságában jár, az megírja a 119. zsoltárt. Gyönyörködik benne és áldás lesz számára. A világosság eljött, feltagyogott láthatóan. Betölt-e már minket is?

2010. máj.29. szombat – Magdolna

Ezékiel 36,27: Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezésem szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek.

Isten ígéri, hogy elküldi a Szent Lelket, aki szívünkbe költözik, belülről újít meg minket, A Lélek teszi lehetővé, hogy istenfélő és Istennek tetsző életet éljünk. Egyrészt ezt elég nehéz jól érteni. Másrészt pedig elég nehéz évek óta ismert és elfogadott, szinte mindenki által helyesnek gondolt szemléletünkön változtatni. Elsősorban tehát jól kell értsük ezt az ígét. És nem könnyű helyes értelmét megtalálni azon igazságoknak, melyek Isten szuverenitásáról, kiválasztásáról, megszentelő munkájáról szólnak. Mert mi hajlamosak vagyunk az egyoldalú, egyszerűsített és szélsőséges gondolkodásra. Egyoldalúan gondolkozunk, azaz Isten cselekszik mindent az Ő Lelke által, minden az Ő akaratától függ, tehát nekünk nincs semmi dolgunk és semmi más felelősségünk, mint várni a sült galambot, bocsánat, várni, hogy Isten üdvözítsen és minden áldását ránk árássa. Ez a gondolatmenet nagyon le is egyszerűsíti a keresztyén életet, ugyanakkor a minden és semmi határait feszegeti, ezért szélsőséges. De ugyanennyire egyszerűsít és egyoldalú a másik gondolatmenet is, amit néha nem is igazán gondolunk végig, talán meg sem fogalmazunk igazán, egyszerűen igaznak tartjuk, mert mindenki azt hisz, hogy igaz. Ez pedig az, hogy jók kell legyünk, s akkor majd szeret az Isten és megsegít. Arról most ne is beszéljünk, hogy milyen nyakatekert gondolat az, hogy Isten kell minket megsegítsen a saját céljaink elérésére, hogy boldogok legyünk a szerint, amit mi gondolunk boldogságnak. Maradjunk csak annál, hogy mennyire isten-telen, azaz Isten nélküli, Istennel nem számító életmód ez, hogy igyekezzek nagyon jónak lenni, s majd csak jó alakulnak a dolgaim, nem haragszik rám az Isten. Fel kellene fedezni a

mondás igazságát: lehetetlen emberi erővel istenivé, azaz tökéletessé, szentté, Istennek tetszővé válni. Csak isteni erővel lehet igazán emberré lenni. Sokszor nincs benne az Úr akarata sok erőlködésünkben, amiről mi meg azt gondoljuk, hogy most Istennek hozzuk a nagy áldozatunkat. Rajtunk csak az Isten segíthet, és Ő már segített mindazzal, amit Fia által tett értünk, értünk az üdvösségünkért, örök életünkért, és értünk a földi életünkben. Az Ő lelkét pedig elküldte, hogy minderről minket meggyőzzön, és hogy vezessen mindenben a földi létünk során. Aki ezt megtapasztalja, a Lélek jelenlétét és áldását, az boldogan mondja az apostollal, hogy él bennem a Krisztus, az örömmel vallja, hogy az ezékieli prófécia beteljesülése gyönyörűsége, Isten Lelke munkálkodik bennem, és én örömmel, jó kedvvel élek Isten törvényei és rendelkezései szerint.

2010. máj.30. vasárnap – Janka

Józsué 5,14: Józsué arccal a földre borult előtte, és ezt mondta neki: Mit akar mondani szolgájának az én Uram?

Negyven év vándorlás után a választott nép megérkezett az Ígéret Földre. Ha két hétig távol vagyunk otthonunktól, nagyon jól esik végre otthon lenni. Ennek a népnek nagy része a pusztában született, az idősebbek pedig a fogságban, soha nem volt otthona senkinek közülük. Józsué vezeti a népet, Isten akarata szerint. Úgy, mint Mózes, ő is Istentől kapja a megbízatást, a vezetést, az erőt és bölcsességet. Áldott emlékű Zimányi József mondta, hogy nem lehet néma Istennek szolgálni. A mi Istenünk beszél, s ne nyugodjon bele senki abba, hogy nem hallotta az Ő szavát. Ő megszólít, utasít, vezet. Józsuénak nem csak induláskor adott Isten utasításokat, hanem szüntelen. A Jordánhoz érkeztünk, Isten szól. Átkeltek a vízen, Isten újra szól. Józsué pedig Isten követe előtt, Isten szavának hirdetője előtt megalázza magát és a legnagyobb tisztelettel fogadja az üzenetet. Arccal a földre borul. Szíve nyitott, engedelmességre kész, amint ez a kérdéséből kiderül. Azt a kérdést teszi fel ma igénk, hogy mi hogyan fogadjuk Isten üzenetét? Valahogy nekünk nehezen hajlik a derekunk. Református templomban az ige hallgatása és az imádság alatt a legnagyobb kifejezése a tiszteletnek az, hogy felállunk. De sokszor ülve is imádkozunk, hallgatjuk az igét, hiszen, valljuk, nem a testhelyzet a legfontosabb. És valóban, nem arról akar minket meggyőzni ez a magyarázat sem, hogy ezzel kezdődne a tisztelet. Sajnos, láttam nem is egyszer embereket térdelni ima közben, és tekintetükkel keresni az ismerősöket. És mégis, és mégis. Ha nem formáság, nem kényszer, nem nyájszellem, nem szokás, hanem őszinte szívből jövő alázatunk kifejezése, akkor a testhelyzetünkkel is kifejezzük alázatunkat és tiszteletünket. Egy régi ismerősöm látogatott meg, akinek életében Isten áldott munkája lett láthatóvá. Rövid volt látogatása, nem akart beljebb jönni, a konyhában beszélgettünk. Távozása előtt imádkozni szeretett volna. És a lehető legnagyobb természetességgel, és érezhető alázattal mondta, hogy én üljek vagy álljak, de ő csak térdelni tud Megváltója előtt, s így imádkozott, térdén, a konyha közepén. Valahogy nem a test helyzete számít, de akkor ott éreztem, hogy ez az ember megalázza magát az Ő ura előtt. Az én derekam pedig nem hajlékony. Mi lélekben arcra borulunk az Úr előtt, de ez is lehet néha szép szavak játéka. Jó Atyám, és, a porszem előtted sokkal jobban meg kell alázzam magam, és teljes engedelmességre hajlandó szívvel szeretném fogadni üzeneted. Szólíts meg ma is, mert hallja a Te szolgád.

2010. máj.31. hétfő – Angela

János 10,27-28: Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.

Jézus példázatokban és érthető képekben mondja el sokszor üzenetét, így jobban értik hallgatói. A mindennapi életből veszi Jézus a példákat, ezek jól ismertek az akkori emberek előtt. Egyik legismertebb és nagyon kedves kép a juhok és pásztor képe. Ma már nálunk is kihalófélben van az egykori pásztorkodás, úgynevezett modern módszereket vezetnek be mindenfelé. Nincs már olyan kapcsolat ember és állatai között, ami még egy pár évtizede is tapasztalható volt. Jézus arról beszél, hogy Ő a jó pásztor, aki a legnagyobb szakértelemmel és a legmeggyszemenőbb szeretettel gondoskodik az övéiről, minden szükségüket ellátja. Itt Jézus egy kölcsönös kapcsolatról beszél. Jézus, a jó Pásztor beszél a juhaihoz, vezeti őket, személyesen ismeri mindeniket. Sőt, örök életet készített nekik, és szilárdan tartja őket kezében. A juhok viszont figyelnek az Ő szavára, meghallják azt és engedelmeskednek a Pásztornak. Az Úr gyermekei követik őt, akkor is, ha ez a követés azt is magába foglalja, amit az apostol így fogalmaz, hogy Krisztussal együtt megfeszítettem. Követik Jézust az engedelmisségben, az indulatokban, az Istenre figyelésben. És Jézus követői abban is bizonyosak, hogy nem vesznek el, mert nem veszhetnek el, hiszen Jézus kezéből nincs olyan hatalom, ami kiragadhatna. Ezt nevezik üdvbizonyosságnak. Egy régi ének jut eszembe, egyik sora így hangzott: *juha vagyok, követem a Pásztor lábnyomát*. És itt kezdődnek a kérdések. Mert kicsit együgyű állatnak tartjuk a juhot. Mert túl kevés az nekünk, hogy mindenben a Pásztort kérdezzük, mindenben Rá hallgassunk. Ezért történik meg velünk gyakran, hogy az a századik juhocska vagyunk, aki ilyen-olyan okokból bajba kerül. Olyan nagy kegyelme a mi Urunknak, hogy utánunk jött már sokszor, és újra magához ölel, megszabadít. Szeretnék engedelmes követő lenni, Jézusom. Köszönöm, hogy kezében, közösségében biztonságban van az életem és bizonyos az üdvösségem.